

Sørli

MOTTATT

FRAM KAMERATER

for det tredje

15. NOV. 1982

oktober 1982

Innhold:

Leder s. 3

ER hovedproblemet av organisatorisk
eller politisk art.....s. 6

Hovedproblemet i partiet nå!.....s. 7

Norge - en "idyllisk øy" ?.....s. 8

Kritikk av avsnittet om miljøarbeid
i beretninga.....s. 9

Diskuter vedtak om TMV-aksjonen.....s. 11

Nye former for faglig kamp.....s. 12

Oktober anbefalser.....s. 14

Sommerleirane og dei politiske disku-
sjonane.....s. 15

Direktiv om å delta på sommerleir.....s. 18

Sommerleirene 1983.....s. 18

Hvor er kvinnene i partiet?.....s. 19

Om den lokale partikonferansen på
arbeidsprogrammet.....s. 20

Om de flakkende blikk - en novelette..s. 21

Sluttord.....s. 23

Innlegg til neste nr.(desember) av FK leveres

Oktober bokhandel innen: **onsdag 10. nov.**

NB: Helst maskinskrevet - men hvis det er umulig -
SKRIV TYDELIG !

*P.s. Flere innlegg kom oss for seint i hende,
blir et kritisk innlegg til FKred. og beretning-
as behandling av sikkerhetsarbeidet.
Disse kommer i neste nr.*

3 leder: om hovedproblemet i partiet

I. Problemet med å finne hovedproblemet.

I diskusjonen om Beretninga diskuterer partilaga hovedproblemet i partiet. Mange ideer er kommet fram:

-at hovedproblemet er mangel på klar strategi.

-at hovedproblemet er at medlemmene ligger under for reformistisk press fra ulike borgerlige grupper (PS: Med "medlemmer" her menes alle medlemmer-også DS!)

-at hovedproblemet er illusjoner om kapitalismen

-at hovedproblemet er ledelsens manglende kaderfostring

-at hovedproblemet er at vi ikke rekrutterer fra proletariatet

-at hovedproblemet er liberalisme. etc.

Etter å ha lest Maos artikkel "Om Motsigelsen" (Skriftet i Utvalg s.63) har jeg kommet til at det er mer fruktbart å behandle dette som et spørsmål om å finne hovedmotsigelsen eller de viktigste motsigelsene, studere de to sidene i motsigelsen og legge en plan for hvordan vi kan løse motsigelsen.

Jeg tror det er stor fare for at vi blir ensidige om problemene i partiet behandles på den gamle måten-at vi ser sakene ut fra "vår plass" (som ledere, som spesialkader, som nyrekrutert medlem etc.)

I Om Motsigelsen sier Mao:

"Når vi studerer et problem må vi sky

subjektivisme, ensidighet og overflatiskhet. Å være subjektiv betyr å ikke undersøke problemer objektivt, det vil si å ikke holde seg til det materialistiske synspunktet når en undersøker problemer... Å være ensidig betyr å ikke undersøke problemer allsidig.... Kort sagt, det betyr å ikke forstå kjennetegnene ved begge sidene i en motsigelse..... På denne måten er det umulig å finne metoden til å løse en motsigelse."

Etter å ha spekulert mye på dette med hovedproblemet, har jeg kommet til at vi må kjenne begge sidene i motsigelsen. Det vil si at vi må være istand til å formulere de viktigste motsigelsene som preger partiet-og vi må helst greie å analysere oss fram til hva som er hovedmotsigelse." Av dette følger det at om det i en eller annen prosess er flere motsigelser, må en av dem være hovedmotsigelsen, som spiller den ledende og avgjørende rollen, mens de øvrige inntar en sekundær og underordnet stilling" (s.82)

2. Mange motsigelser virker inn på utviklingen av partiet.

Før jeg tar standpunkt til spørsmålet om hovedmotsigelsen, vil jeg trekke fram endel motsigelser som preger situasjonen til partiet for tida. (Mesteparten av disse er tatt opp i Beretninga). Motsigelsene som skisseres her er ikke prioritert i viktighet:

a. Ytre press-indre grunnlaget.

Denne motsigelsen er behandla innledningsvis i Beretninga. Hvordan har den

Utvikla seg? Har det ytre presset
avtatt? Hvordan virker den økonom-
iske lavkonjunktura, arbeidsløsheten
m.m? Har det indre grunnlaget i
partiet styrka seg? Min foreløpige
påstand er at denne motsigelsen
spiller en mindre rolle i dag enn i
1980, mon den spiller fortsatt en ~~st~~
viktig rolle.

b. Motsigelsen mellom DS og medlem-
mene. Når ledelsen gjør mye feil, el-
ler av andre grunner fjerner seg fra
medlemmene, styrkes denne motsigelse.
Denne motsigelsen tror jeg også sto
sterkere for 2 år siden?

c. Motsigelsen mellom sentralisme og
demokrati. Det er svakheter med begge
deler- hovedsida tror jeg i dag er
demokratiet, at sentralismen er for
svak. Dette tror jeg heller ikke
er noen avgjørende motsigelse for
utviklinga.

d. Motsigelsen mellom ~~ikke~~ nødvendig-
heten av å forankre partiet i
proletariatet og den manglende re-
krutteringa i proletariatet. Dette er
en viktig motsigelse som har skjer-
pet seg og økt i viktighet. Hvis
den ikke løses kan partiet opphøre
som arbeiderparti.

e. En serie motsigelser hvor parti-
medlemmenes særegne interesser står
opp mot partiets helhetlige inter-
esser, som:

Personlig sikkerhet-behovet for å ~~x~~
kjøre frem politikken.

-Særegne politiske interesser-parti-
ets behov for plåh, konsentrasjon
(eks. ønsker å jobbe med forskning
mens partiplanen prioriterer andre
saker- ønsker å jobbe med fagforening
mens partiplanen prioriterer KK-etc)

-Privatlivets behov - partiets/arbeid-
sens.

f. Motsigelsen mellom høyre og venstre.
Dette er en motsigelse som allment
finnes i alle partier. Til oss er fort-
satt høyre hovedsida- det at vi er for-
langsomme til å stille de rette parol-
ene, at vi ofte "dilter etter massene".
Teoretisk tror jeg store deler av
partiet har større forståelse for den-
ne motsigelsen i dag, men i praksis
har det skjedd lite korrigerings.

(På endel områder- som også Beretninga
peker på- er vi mindre høyre, men fort-
satt gjenstår svært mye i praksis)

g. Motsigelsen mellom samfunnsutvik-
linga og vår mangel på troverdig stra-
tegi. "Peter Heraklit"- se FK sept/okt
s.7- har stilt hovedmotsigelsen slik.
I innlegget i FK tar PH opp mange
saker jeg er enig i, men jeg tror hans
formulering av hovedmotsigelse blir
for ensigig. Det betyr det at partiet ikke
har noen troverdig strategi, at samfunn
utviklinga har "vokst fra" program-
met vårt. Eller mener PH at det er med-
lemmenes "tru" det er noe i veien med?
Ellers skal PH ha ros for å ha stilt
hovedproblemet på denne måten i for-
av en ~~klar~~ hovedmotsigelse. Men, jeg
har vanskelig å få helt tak på hva du
ligger i denne motsigelsen?

3. Et forsøk på å stille hovedmotsigelse
sen

Når jeg samla studerer de motsigelse
som står sentralt i partiet i dag,
tror jeg hovedmotsigelsen kan formy-
leres omtrent slik:

Motsigelsen mellom på den ene sida
medlemmenes forestillinger om
kapitalismen i Norge og på den andre
sida partiets strategi for handling,
motsigelsen

Noen vil kanskje kalle dette motsigelsen mellom reformisme og realisjonsstrategi. Jeg tror det går videre enn bare reformisme, og sjøl om reformismen er et dominerende trekk.

Problemet med mange medlemmers forestilling om kapitalismen er etter min mening: ^{departement kapitalismen som} -at den er stabil, at den er nesten umulig å rukke ved. (Så får vi heller ty til reformer).

-at den er ganske bra for folket (Se artikkel om Norge som "idyllisk øy")

-at den er mektig, at det norske borgerskapet blir stadig sterkere.

-at den kan behandles uavhengig av imperialismen og verdenskapitalismen.

Denne motsigelsen henger og sammen med et annet problem: at forestillingene om alternativet er uklart. Men, dette skyldes ikke bare at partiet ikke har noe alternativ. Partiprogrammet bygger på klassikernes teorier om sosialismen og er såpass konkret at dersom vi studerer det får vi en god del ideer! (Se sjøl partiprogrammet s.94-99)

Jeg tror denne "hovedmotsigelsen" virker inn på eksistensen og utviklinga av de andre motsigelsene" (Mao s.81)

4. Hvordan løser vi hovedmotsigelsen-hvordan korrigerer vi hovedproblemet i partiet?

Når hovedmotsigelsen stilles på denne måten ser vi også at det kreves allsidige korrigerings-

tiltak. Jeg tror ikke vi kan styrke partiet i dag ved å trykke på "en knapp"-f.eks "Vi korrigerer ved å studere mere politisk økonomi"-eller: "Vi korrigerer ved å studere sosialismen" etc..

Men-korrigerings tiltaka må prioriteres, og gå i samme retning.

Jeg foreslår disse tiltaka som viktige for å korrigere vår nåværende tilstand: (Prioriteringa tar jeg ikke standpunkt til-trenger mer ideer og diskusjon)

1. Legge vekt på studier-særlig politisk økonomi, dvs studier av kapitalismen. Dette må overordnes studier av sosialismen, sjøl om dette og må gjennomføres og kan ha stor betydning for mange kammerater.

Studier av den politiske økonomien er med på å fjerne illusjoner om kapitalismen.

2. "Boljevisering" av medlemmene. Det betyr å styrke kritikk-sjølkritikk, et yrke linjekampen i partiet og kamp mot borgerlig ideologi. Her vil jeg og legge vekt på at folk må mer "ut på gatene"-propagandere sosialismen, ha mot til å gå mot borgerskapet mer åpent.

3. Legge mer vekt på ungdomsarbeidet. Passiviteten til partiet henger og sammen med den sosiale sammensetninga. Det er ikke så lett å gjøre 34-35-åringer til aktivister (Gjennomsnittsalderen er ikke langt herfra) 24-25-åringer er "i gjennomsnitt" mer slagkraftig og modigere. Vi må rekrutere ungdommer. Det betyr igjen å styrke UF-a.

4. Ta tiltak for å rekrutere ifra proletariatet.-Her finner vi folk med minst illusjoner om kapitalismen-som har minst "å miste".

Er hovedproblemet av organisatorisk eller politisk art?

Nokre hevdar at DS ikkje organiserer den politiske og økonomiske kampen godt nok, og at dette er hovedproblemet til partiet. DS er ikkje bra nok pådrivere og entusiastiske ledere for partiet.

Det er umålig å hevde at dette ikkje er noko problem. DS er ikkje feilfri når det gjeld dette. Men heller ikkje heilt blank: tenk på valgkampen -81. Ei stor ekstern kampanje leda av DS. Førte dette til at massene av passive partimedlemmer gjekk på gata og slåss for RV og AKP ?? Det var ikkje mange virkelige aktivister, i forhold til størrelsen på partiet, tippar eg.

Problemet er av politisk og ideologisk karakter, både i ledelsen og på grunnplanet. Ledelsen har ikkje vore flinke nok til å drive framover kampen om den politiske linja, på område etter område. Medlemmene som arbeider med miljøkamp seier dei er uenige i ledelsen sin politikk på dette området, dei kan ikkje rekruttere frå dette miljøet pga det. (Det blir i alle fall vanskeleg).

Det er stor uenighet om linja for kampen mot nedlegging av TMV. Må vi ikkje avklare, og bli einige om politikken for dagskampen og for den langsiktige kampen først. Og så organisere troppene utifrån det. Skulle tru at vi etter snart 10 år (som AKP politisk parti) hadde politikken klar. Men mange ting tyder på at vi ikkje har det. Utviklinga går ikkje alltid framover. Dessuten kan dei politiske endringane i samfunnet gå frå oss. Eg trur at dette har skjedd.

Utifrån dette meiner eg at vi må legge stor vekt på reise kampen om dei politiske linjene i partiet, det indre politiske partilivet må fram frå skjulestaden sin. Dette er forutsetning for å snakke om å organisere kampen bedre. Det politiske livet i partiet, kampen om taktikken og strategien vil avgjer alt.

Hovedproblemet i partiet nå!

Beretninga råker ikke det som er hovedproblemet i partiet nå. Alt pratet om høyre/venstre, liberalisme, reformisme, utmeldinger og manglende rekruttering er bare symptomer på at noe er galt.

Hovedproblemet er: MANGLENDE PERSPEKTIVER.

Dette gjelder kanskje ikke for toppledelsen, men store deler av grunnplanet. Manglende perspektiver blant partimedlemmer og nære venner gir seg utslag i slapphet, liberalisme, manglende rekruttering og stort frafall. Manglende perspektiver skyldes usikkerhet på sentrale spørsmål som: Hvordan er det mulig å få sosialisme i Norge? Hvilke tidsperspektiver har kampen for sosialismen? (5 år, 50 år eller 500 år?) Hvordan vil et sosialistisk Norge arte seg? Vil et sosialistisk Norge slå over i et diktatur av Sovjet-typen, eller vil Norge bli et lydrike av typen Tsjekkoslovakia?

Uten grundige analyser og skikkelige svar på disse og liknende spørsmål vil partiets langsiktige mål bare bli fraser. Fraser som står svært langt fra hverdagen for norske arbeidere og småborgere. Folk vet hva de har, men ikke hva de får.

AKP kan ikke fortsette som et (stadig minkende?) miniparti med RV som en promilleallianse i de neste 50 åra. Enten må rørsla gå framover snart (dvs innen 5 år) eller så vil partiet dø ut.

Den dialektiske materialismen må brukes som et verktøy. Det må legges stor vekt på konkrete analyser av Norge som en del av verden. Hva er kapitalismens sterke og svake sider? Hvorfor er det nødvendig med sosialisme i Norge? Hvordan er det mulig å få sosialisme i Norge? Hvordan blir denne sosialismen? Hva betyr dette for en platearbeider på TMV, en sjukepleier på Regionsjukehuset eller for en minstepensjonist?

Først når partiet har svar på slike spørsmål kan stagnasjonen snus til framgang.

ANDERS

Norge - en "idyllisk øy"?

Under beretningsdiskusjonen i laget mitt sa en kammerat om-trent dette: "Norge er en "idyllisk øy"". Dette ble sagt i forbindelse med en diskusjon om hvorfor folk ikke gjør opprør mot kapitalismen.-Jeg er helt uenig i denne beskrivelsen. Sjøl om kammeraten som kom med utsagnet kanskje ikke mener det så bokstavelig, håper jeg han ikke har noe imot at jeg her polemiserer med ideen som ligger bak dette utsagnet. Poenget mitt er at disse ideene står sterkt i partiet i dag.

a. Hvorfor sies slikt?

Det finnes minst to muligheter-at Norge faktisk er en "idyllisk øy". Eller -at Norge, for dem som sier det, oppfattes som en "idyllisk øy". Jeg mener det siste er tilfelle-at store deler av det norske folk oppfatter at de har det bra-og at de også faktisk har det bra, bl.a på bekostning av 3.verden.

b. Norge er ingen "idyllisk øy".

Jeg minner om to saker: At Norge er en høyt utvikla kapitalistisk stat-hvor borgerskapets makt bygger på utbytting av det arbeidende folket. Denne utbyttinga er brutal-folk tvangs-flyttes, utsettes for hardt stress etc.

At Norge er en imperialistisk stat som driver kapitaleksport, som utnytter u-landas lave råvarepriser, som har store fordeler av superprøfitt på olje. Vår rikdom bygger mye på 3. verdens fattigdom.-Er dette en "idyll"? Det kan umulig være en idyll for revolusjonære.

c. Borgerskapet vil ha oss til å tru at det er en "idyll".

I hele skolesystemet, i politikernes taler, i radio, TV, pressa framstilles Norge som en "idyll". Her skjules utbyttinga, her skjules imperialismen-her framstilles "den norske velferdsskåen" som en genial "oppfinnelse"-som vil vare evig.

Dette kjøret påvirkes vi av. Av og til trur vi på det-og, vi har også noen fordeler av det. Engels viser hvordan den engelske arbeiderklassen er bestukket av superprøfitter erobra fra koloniene. I dag kan også deler av den norske arbeiderklassen ha fordeler av tilsvarende bestikkåser. Så er gjenytelsen at vi "holder oss i ro".-Jeg tror denne tenkninga-snikende og skjult-har ganske stor innflytelse på tenkninga vår, ikke minst i krisetider.

Leif.

Kritikk av avsnittet om miljøarbeid i beretninga.

I avdelinga vår er fleire aktivt med i natur- og miljøvern-arbeid. Avsnittet om miljøarbeid vakte sterke reaksjonar hos oss. Avsnittet seier: "Etter den store kampen om Alta ser det ut til at det i dag er lite grunnlag for store masseaksjonar. DS har da også prioritert ned arbeidet her." Innhaldet her er feil. Sjølv om Alta-kampen ikkje ga siger, så er motstanden mot vassdragsutbygginga i folket kraftig styrka. I fleire saker er det grunnlag for stor aktivitet i t.d. Trondheim:

BREHEIMEN: av di utbygginga kan bli vedteke i lepet av eit år.

GAULA: av di utbygginga er geogrgrafisk nær,

Ei anna sak er at sjølv om det er grunnlag for aktiviteter, så er ikkje det nok aleine. Det trengs røynde folk til å ta del i leiinga. Her ligg ei stor utfordring.

Det er tydelig at den som har skreve dette avsnittet av beretninga, manglar faktisk kunnskap om dette området. Vi i partiet som arbeider med dette, er ikkje blitt spurde om korleis stoda er. I fall ein ikkje har tid til eller bryr seg med å undersøke, må det vere betre å ikkje ta med noke i beretninga om dette området, (jmf. Mao utan undersøkingar, ingen rett til å uttale seg!)

Sterkast har vi kanskje reagert på den haldninga til miljøkampen som kjem fram her. Det verker som om miljøkampen berre er viktig når han er i framgang, når det blir store aksjonar og "mjølkeku" for å skaffe fram nye aktivistar. Her ligg det under at miljøkampen er vurdert som politisk uviktig (i verste fall politisk feil).

Det er heilt uråd for partiet å vinne posisjonar på dette viktige feltet, i fall ein ikkje prioriterar det nok til at det er eit gamnt arbeide i gong. Skal AKP kunne ta initiativet i miljøkampen, så må vi utvikle politiske linjer mellom slaga i staden for å snu ryggen til. Det er med god grunn at vi stiller spørsmål ved DS og partileiinga elles i haldninga til miljørørsla. Vi stiller same spørsmål som Mao stilte i samband med bondeopprøret i Hunan (Mao b I; s 26)

"Vi har tre valgmuligheter: Skal vi gå i spissen å lede dem? Skal vi komme diltende etter, veive med armene og kritisere dem? Eller skal vi stille oss i veien for dem og kjempe mot dem?"

Avsnittet i beretninga gjev og inntrykk av at DS har drøfta stoda på miljøkampen sitt område og vedteke å prioritere han ned. I fall dette verkeleg hadde blitt gjort utan at vi som arbeider med det hadde blitt kontakta, ville det ha vore ein parodi på demokrati. Men sanninga er vel at denne nedprioriteringa er skjedd utan undersøkingar og utan grundige diskusjonar og vedtak.

Endringsframlegg til beretninga:

Avsnittet om "miljøarbeid" takast vekk.

Mons

Diskuter rettak om TNV-aksjonen.

I ei avdeling la en kammerat fram følgende forslag til avstemning:

Forslag til tillegg, s.7 i Beretninga-om faglig politikk.

Inn etter:"Det er et tankekors at arbeidskjøperne møter så lite bråk fra fagforeninger hvor AKP(m-l) står så sterkt"

Her tas inn:"Ett eksempel på kompromissvillighet er

I-times gratis aksjoner på TNV og Stålkonstruksjoner.

Her gikk AKP'ere i spissen for en aksjon der enheten med ledelsen blei viktigere enn kampen mot den. Dette skaper illusjoner blant massene om at vi er i samme båt som Kapitalen i krisetider. Denne aksjonen var uttrykk for høyre i den faglige kampen".

Forslaget blei nedstemt i avdelinga. Det fikk bare forslagsstillerens ene stemme.

Vi oppfordrer andre partilag å ta standpunkt til forslaget.

Studer sammen med dette innlegg i dette FK og i FK/sept.

Leif.

Clever Grandpa

12 Nye former for faglig kamp? over til Leif & sept FK.

Gratis arbeid for kapitalisten - TMV-aksjonen 24/8.

I september nr. av EK har Leif et innlegg om aksjonen på TMV. Han sier at kommunister som støtter slike aksjoner gjør alvorlige høyrefeil. Han viser at arbeiderne ikke løser krisa for kapitalisten på denne måten (betyr 1/2 promille av lønnsutgiftene), og at det likevel ikke hadde vært noen "hjelp" pga overproduksjonkrisa. Han sier også at aksjonen skaper ideer om arbeidernes ansvar under kapitalismen, skaper illusjoner om at lønnsnedslag vil berge industrieg.

Alt dette er sjølsagt vel og bra, men går det til kjørne i spørsmålet. Trur Leif at noen på TMV trudde at denne aksjonen ville løse den økonomiske krisa ?? Samtidig med denne kampen om arbeidsplassene, har vi lokale forhandlinger. Trur Leif at arbeiderne/Klubben ved TMV har kravd å gå ned i lønn, evt 0 i tillegg ?? Kravet ligger mellom 5-6 kr, dette kunne sjølsagt vært høyere, (vi forhandler sømmen med Aker/Verdal, og er avhengige av kravene der, som tradisjonelt er lavere enn TMV), men det skulle i alle fall avvise Leifs spekulasjoner i at TMV-arbeiderne trur et lønnsnedslag ville sikre arbeidsplassene.

Med dette som utgangspunkt må vi diskutere aksjonene på TMV, og ikke ut fra Leifs premisser. Aksjonen blei lagt fram som et middel for å få bløst om TMV og dens situasjon, få vist også overfor andre grupper (enn fagorganiserte) at vi skal kjempe for arbeidsplassene. Dette som et første ledd i kampen, og ikke en metode som vil bli brukt seinere. Klubbformannen sa klart at streik er et av midlene som må brukes framover, hvis (når) ikke forhandlingene når fram.

Jeg trur ikke at aksjonen styrke illusjonene på TMV om å "sulte" seg ut av krisa. Det (som blei for dårlig vurdert) er hvilke konsekvenser det vil få for arbeidere andre steder, med utgangspunkt i at TMV blir sett på som en radikal klubb. Jeg trur ikke at denne effekten er så stor, men kan sjølsagt te feil.

Det som en etter min mening heller må rette søkelys på er: hvordan skal kampen føres videre - hvordan reise folk til

kamp? Nyland kampen førte ikke til at arbeidsplassene blei opprettholdt (hva blei egentlig oppnådd ?), hvilke erfaringer kan vi trekke av det? Å opprettholde arbeidsplassene på TMV må vel være ett av målene våre (sjøl om det er viktigere for oss som kommunister at folke forståelse for kommunismen, og hvem de kan stole på sker), eller er Leif uenig i det?

Leif vil sikkert fram til at vi er svært plaga av reformisme på TMV. Det kan det sikkert være noe i, men jeg tror ikke det er så mye værre enn vanlig. Men vi må i alle fall se på den faglig/politiske linja, og ikke taktiske enkeltsaker. Vi har problemer på TMV, og det hjelper ikke på det at den tidligere AKPer Kjell He jobber på heltid med å framme reformistiske iddeer (vi må jobbe bedre/billigere, så vil vi overleve i konkurransen) At han framleis representerer RV gjer ikke akkurat verden lettere for oss. At klubben (som mange andre klubber der vi har "overtatt") har blitt mye prega av at styret skal "ordne og fikse" ting for medlemmene, og lite medlemsdemokrati, lite "trekke medlemmene med", ser i alle fall jeg på som et stort problem. (det er sjelsagt uttrykk for reformisme, men det står skarp motsetning på disse linjene blant kommunister på TMV.)

Er vi ikke mer tjent med en diskusjon om hva skal være målet for en kamp på TMV (først og fremst vårt som kommunister) ? Og så, hvordan skal vi reise denne kampen? Bør vi trekke med "Radikale DNAere" - hvordan ? Hvordan utnytte lokale politikere i vår kamp for arbeidsplassene ? Er det forresten i det hele tatt rett å kjempe for arbeidsplassene? Hvilken plass kan DS ta i dette bildet- bør/kan de hjelpe avd ? Kameraten som leder avdelingas arbeid med fagforeninga mener jeg gjer en del feil, men han har ikke faått særlig med hjelp ? Hvilket ansvar har avd., hvordan korrigere dette, og hva med DS?

For øvrig her Pål Steigan en interresant artikkel i KK 8/10 om reformisme. som et apropos til Leifs påstand om at TMV-aksjonen "skaper iddeer om arbeidernes ansvar under kapitalismen"

ORVAR.

Stefan Heyms nye roman er blitt en filosofisk roman, en roman om en drøm, en mystisk roman. -Ahasverus er den vandrende jøden, som nektet å gi Jesus ly på Golgata. Heym gjer ham også til en av englene som Gud kastet ned fra himmelen sammen med Lucifer, for sin ulydighets skyld. Lucifer kan ikke tro at mennesket kan ha noen muligheter i seg, men Ahasverus tror at mennesken kan forandres og reddes.

Hos Heym blir Ahasverus sinnbildet på den evige opprøreren, i himmelen som på jorden, som kjemper hensynsløst for sin sak, og som lider fryktelig for sin ubønnjærlige vilje til rettferdighet. Innvevd i denne himmelske fortellingen om engelen Ahasverus i strid med Jesus og Våherre selv, går det to andre fortellinger, hver med sitt historiske og sitt språklige plan. Den ene er hentet fra reformtida i Tyskland og den andre fra dagens Øst-Berlin.

Ahasverus er nektet utgitt i forfatterens hjemland, Øst-Tyskland. Oktober har tidligere gitt ut Heyms roman "5 dager i juni" om arbeideropprøret i Øst-Berlin i 1953. Oktober har enda en bok av Heym under forberedelse, hans fortelling om rettsaken mot Daniel Defoe, "Smedskriftet". Det kommer våren -83.

Ahasverus

Overs. Sverre Dahl

Innb. 264s kr 118

Stefan Heym

Seminarleirane og dei politiske diskusjonane.

Rapportane viser at temaene traff ganske bra. Innledningane og diskusjonane har fått fram mange interessante syn, og dei fleste leirdeltakarar har nok fått ein god del nye innisar og lærdomar, trass i at det for mange var "nytt stoff" og for dårleg forberedelsar. Målet med denne artikkelen er å legge fram dei viktigaste motsetningane som kom opp på leirane, for å informere dei som ikkje var på leir, og for å stimulere debatten etterpå.

ER DEN TREDJE VERDEN FORTSATT HOVEDDRIVKRAFTA I KAMPEN MOT IMPERIALISMEN ?

- Dei fleste svarteja, på dette spørsmålet etter ei samanlikning av dei anti-imperialistiske og revolusjonære kreftene i 1. og 2. verden opp i mot desse kreftene i den 3. verden. I dette låg det også at den 3. verden er hoveddrivkrafta i kampen mot sosialimperialismen. Særskilt blei det peika på den kapitalistiske utviklinga i enkelte 3-verden-land (eks. Brasil), og den tilsvarende utviklinga av den økonomiske og politiske kampen det nasjonale borgarskapet i desse landa tvinges til å føre mot imperialismen. Denne borgarleg demokratiske kampen har vi lett for å undervurdere.

Kløfta mellom I-land og u-land aukar, og dei 70-80 % av verdens befolkning som lever i u-landa, tvinges før eller seinare til å gjere opprør mot denne aukande utarminga. Ei voldsomkraft som ikkje vil la seg stoppe, og som vi må ta stilling for.

- Utarminga kan føre til svekka kampkraft. Det blei hevda og belagt med eksempel, at utarminga i enkelte land i Afrika er så omfattande at den fører til underernæring og hjerneskader hos den nye generasjonen som fødes, og at kampkrafta dermed ødelegges.

Kor stort er dette problemet, og korleis kan vi rekne med at det vil innvirke på kampkrafta i framtida?

- Det blei også hevda at 3.verden ikkje er hoveddrivkrafta i kampen mot sosialimperialismen, men at arbeiderkåassen i dei øst-europeiske landa representerer ei større og viktigare kraft i dag. Her blei det argumentert med at sovjet har infiltrert frigjeringsbevegelsane i 3.verden, og i tillegg at Sovjet handlar mindre med 3.verden enn USA, og dermed driv mindre undertrykking, og får følgjelig mindre motstand. (Skjul det synet illusjonar om Sovjet, eller kan det beleggast med fakta? Undersøk, og ta pennen fatt!)

ER DENNE HOVEDDRIVKRAFTA I KAMPEN MOT IMPERIALISMEN SVEKKA I DAG, I FORHOLD TIL FOR F. EKS 10 ÅR SIDAN ?

Det er ikkje alltid sånn at det som er rettfærdig styrkar seg og går framover. Tenk berre på siste tariffoppgjer her heime, som på mange

var eit nederlag for arbeiderklassen sin rettferdige kamp.

- Hoved-drivkrafta er sveikta: Dette synet bygger på følgjande argument:

- Sovjet har infiltrert viktige frigjeringsbevegelser (indo-kina). So Sovet rykker inn der USA-imp. blir pressa ut.
- Utarminga som tiltar og fører til underernæring og hjerneskadene.
- Mindre millitær kamp no enn for ti år sidan.

- Hoved-drivkrafta er styrka. Dette synet bygger først og fremst på det faktum at kampen for Ny Økonomisk Verdensordning (NØV) har samla landa i den 3.verden i stor grad (277-landsgruppa i FN) på krav som strider mot imperialismen, krav som vil bli reist med større styrke etter kvært.

NØV: REFORMISTISK BLINDSPOR ELLER REVOLUSJONER KAMP ?

Omkring dette spørsmålet har det stått ganske skappe motsetningar.

NØV (Ny økonomisk verdensordning) er eit program i 7 punkt, der 77-landsgruppa i FN stiller økonomiske krav overfor i-landa. Alle bør studere dette programmet.

NØV: Revolusjonær kamp: NøV har i aukande grad samla landa i 3.verden ~~mot sosialimperialismen~~ bak økonomiske og politiske krav som i bunn og grunn krevjer opphvelse av imperialismen. Desse krava retter seg i like stor grad mot sosialimperialismen som mot USA-imp. Gjennomføringa av desse økonomiske reformene som krevjes, grev fullstendig grunnen under imperialismen, derfor er det ein revolusjonær kamp. (Nokre av krava er: nasjonalisering av industrien i u-landa, avskrivning av all gjeld, vekk med tollmurane overfor 3.verden-varer, heving av råvareprisane, 25 % av industrien må ligge i 3.verden innan år 2000, nytt valutasystem). All frigjeringskamp må ha liknande perspektiv - økonomisk uavhengighet - for at det skal vere snakk om virkeleg uavhengighet.

NØV: Reformistisk blindspor: Her er nokre av dei viktigaste argumenta for dette synet:

- NØV er ein kamp for reformer som ikkje lar deg gjennomføre under imperialismen, og som dermed skaper illisjoner i 3.verden.
- Kampen føres i FN og på internasjonale konferansene og gjev lite resultat. Massenenes direkte kamp passiviseres.
- NØV er ein kamp av og for borgerskapet i u-landa.
- NØV er sovjet-revisjonismen si linje for "kampen" i 3.verden: NØV rammer i hovudsak USA og vestlig imperialism, og ikkje sosial-imp som handler lite med 3.verden.

NØV OG KAMPEN FOR ARBEIDSPLOSSANE I NORGE:

Vi deltar indirekte i utbyttinga av den 3.verden, og må vere innstilt på å "betale tilbake". Utifrå dette synet blei det hevda at vi må gå inn for å fjerne handelsrestriksjonane på vareer frå 3.verden, dvs slippe desse fritt inn på våre markeder, og også vere villig e tilå legge ned industri som bygger på underbetalte råvarer frå u-land, og som indirekte står i vegen for utvikling av industri (nasjonal industri) i 3.verden.

Enkelte tok forbehold om at vi må gå inn for å verne viktige deler av industr-en og næringslivet i Norge, sektorer som har stor betydning for sjølbergingsveva (jordbruk, tekstil, sko, stål våpen, ma.)

Arbeideklassen i Norge er sjøl utbytta og må kjempe konsekvent mot alle planer om nedleggjing av industriarb.plasser, sjøl om dette står i motstrid til 3.verdens interesser. Dette synet forsvarev også proteksjonistiske tiltak.

Kva er rett, det første eller det andre synet, eller ingen av delene. Det er mange hensyn ogta, og det krevs meir diskusjon.

EUROPA MELLOM SUPERMAKTENE:

Bort frå USA: Det var ganske stor enighet om at E. bevegar seg bort frå USA. Men ulike syn på gråden og tempoet i denne utviklinga. EF har i -82 større BNR enn USA. Dei økonokiske og politiske motsetningane mellom desse to kontinenta er klare foralle. Men det blei og hevda at dei økonome iske og politiske bånd er så sterke at splittelse ikkje er sannsynleg i overskuele framtid. Dette var ei mindretalsstrømning.

Europa trekkes rasl inn i sterk økonomisk og politisk og militær avhengighet under Sovjet. Ganske stor enighet om at ei slik utvikling sker i dag, og at den vil fortsetje pga dei økonomeiske problema i Vest-E. (avsetn.-problem og råstoffmangel, mangle på energi) passjer som hånd i hanske med Sovjet sine problemer (ma. mangel på teknologi og kapital). Borgerskapet i øst og vest er interessert i aukande økonomisk samarbeid. Dei økonomeiske interessene i Vest-E. fører med seg dei svake reaksjonane på Sovjet sine militære eventyr i Afgh. og Polen ma. Økonomen styrer politikken. Mot dette stod det et syn som sa at handleen med 3. verden er like viktig for Europa. Sovjethandelen er liten, og vi overvurderer betydninga av den. Her mangler det tall. Undersøk dei den som har anledning. Og legg dei fram her.

Står vi overfor utviklinga av eit sjølstendig og sterkt Europa. Det blei også hevda at Europa kunne finne ei sjølstendig stillign mellom supermaktene, og på bakgrunn av ein friare handel med dei nye kapitalistiske landa i 3.verden. Dette synet blei hevda av eit mindretall. Dei fleste

mente at Europa ville polariseres mellom supermaktene, eller at heile Europa ville bli trekt mot Sovjet.

KRIGSFAREN: AUKANDE ELLER MINKANDE ? USA SOM KRIGSUTLØSER ??

Aukande krigsfare: pga at Sovjet styrker seg på øst-vest handelen, og at dette forrykkerubalansen mellom supermaktene og skjerper behovet for ny oppdeling av interessesfærene. Dette var det rådande synet.

Minkande krigsfare: Øst-vest-handelen avhjelper Sovjet sine økonomiske problem på fredelseg vis. Denne utviklinga kan fortsetje, og Sovjet kan nå sitt mål, finlandisering av Europa, ved fredelige middel. Usa kan neppe forholde seg rolig til denne utviklinga, og må, ved hjelp av økonomisk press og tilslutt militære makt gripe inn for å behalde Europa som sitt makked og interessesfære. Kor langt kan utviklinga gå før USA grip inn ?

Kva er ditt syn ?? Ta pennen fatt. Skriv til FK.

PÅ oppdrag: aa.

Direktiv om å delta på sommerleir.

Det er komme ein del reaksjoar på sommaleir-direktivet. DSAU har behandla kritikken mot det, og seier seg enig i at det kom ut til avdledingane alt for seint. Meninga var å få det ut til laga før ferien, slik at det kunne gjøres kjend i laga i god tid før Saltøya-leiren. Da det var klart at det ikke kom ut før etter sommerferien, burde det blitt holdt tilbake. DSAU beklager at det ikke skjedde.

DSAU.

Sommerleirene 1983.

DSAU går inn for at det blir arrangert følgende leire neste somer:

Stasjonærleir på Sund.

Vandreleir i Sør-Trøndelag.

Ein helgaleir på Saltøya, etter fellesferien.

Ha dette i minne når du forbereder neste sommerferie !

DSAU.

Hvor er kvinnene i partiet?

Det lakker og lir atter en gang mot årsmøte i distriktet og nytt DS saki velges. Vi blir oppfordra til å være dristige med å nominere folk, og bl. a. legge vekt på å nominere mange kvinner.

Fine ord, javel, men jeg er enig i dem. Så kvinner, stå opp og kjemp! (For kamp blir det)

Men mine spørsmål og funderinger går nå ut på: Hvor er kvinnene i mellom årsmøtene? Er de brunposebærere og løpejenter? I beretninga s. 20 står det: "På et møte i juni 1981 vedtok DS/AU endel tiltak for å motarbeide denne tendensen". (At jentene stort sett har praktiske oppgaver.

Mitt spørsmål til DS er:

-Hvilke tiltak er gjort?

-Hva er gjort for å følge opp disse tiltaka?

Grunnen til at jeg spør er at jeg ikke har sett noe til dem.

På forrige årsmøte ble det valgt inn flere kvinner i DS enn før, husker ikke hvor stor %, men fortsatt er det få
Spørsmål til DS:

-Hva er gjort for at disse kameratene skal utvikle seg best mulig som ledere, og ha andre oppgaver enn de mer tradisjonelle-
altså særegen kvinnefostring i DS?

F.eks: Hvor mange innledninger på åpne møter har kvinnelige DS-kamerater holdt i forhold til de mannlige? Hvor mange innledninger på DS-møter? Møteledelse osv.....

Jeg går ut fra at DS sjøl har ei vurdering av hvor mange og hvem av dem som sitter nå som bør sitte neste periode også.

Spørsmålet mitt er:

-Hvor mange av kvinnene er det stilt spørsmålene ved?

-Hvor stor andel av mennene? (repetér den svarandelen

i DS)

Jeg er videre skeptisk i troen på menns evne til å vurdere kvinner.

Derfor er mitt siste spørsmål:

Hvor mange kvinner sitter i nominasjonskomiteen?

Hvor mange menn sitter der?

KLAR(A)

Om den lokale partikonferansen på arbeidsprogrammet.

Eg skulle på partikonferanse på arbeidsprogrammet. Dette blei klårt kort tid før konferansen og det viste seg å bli eit stort problem å skaffe barnevakt. Eg fekk fleire til å dele på barnevakta, for å slippe å levere ungen ifrå meg kl 6.00 om morgonen, gjekk eg rett til "neden" kl 8.00. Der møtte det to andre personar som ikkje blei henta på dei første stadane dei møtte på. Det kom ingen for å hente oss på "neden" heller, og vi var mildt sagt forbanna. Ein av oss kom frå ein stad utafor byen, og hadde vore i byen i to dagar for å bli med på konferansen. Personen måtte reise heim med uforretta sak.

Det er utilgjeveleg at slikt kan skje. Det er slike ting som knekker entusiasmen for partiet, og som på lang sikt tar drepen på det indre livet i partiet. Vi blei sjelsagt og hindra i å vere med å bestemme kven som skulle reise på landskonferansen.

PÅ BAKGRUNN AV DETTE BØR IKKJE KONFERANSEN GODKJENNAST.

MONS.

Om de flakkende blikk. - en notelette.

„Siden siste årsmøte har idrettsarbeidet kommet i organiserte former.“

Slik lyder det i DS's forslag til beretning samtidig som det skrives noen sukkersøte ord om arbeidet og krydres med en beklagelse for "svak sentralisme." (Svart pepper?)

Jaggu sa vi smør. La oss for helhetens skyld oppsummere: inntil for 2-3 år siden ble idrettspolitisk arbeide sterkt motarbeidd av ledelsen i AKP. Det som fantes av "sentralisme" var av sterkt negativ art.

Det ble altså et skifte, og noen få sjeler fikk lov å jobbe med idrettspolitikk og organisere seg i henhold til det. Endelig trodde vi at idrettsbevegelsen i Norge (merknað: 1,5 mill. medlemmer) skulle tas alvorlig av Partiet.

Sentralisme - naiv barnetro.

Ja, naive som vi var mente vi at vi for å utløse noen som helst bevegelse innen idretten først måtte jobbe gjennom Partiet for der-ved å mobilisere massene. Og sjølsagt, Ledelsen i partiet måtte gå foran. Gi oss råd, diskutere med oss, kritisere oss, i det hele tatt - ta oss alvorlig.

Men hva har skjedd på 2½ år? Det eneste vi har hørt er dundrende taushet. Deres velvilje.

DEN Progressive Bevegelse (DPB) og De Flakkende Blikk.

Vi kjenner en del folk innen DPB som driver idrett. Men samme hva vi setter i gang og vil dra med folk på - vi møter alltid De Flakkende Blikk. Aldri vilje til den minste jobbing, aldri motinnlegg til skriveriene våre. Bare flakkende taushet. Og dette kaller vi PRAKSIS!

Idrett - bare sjøldigging for asketer.

Vi har skrevet endel "seriøst" om fysisk fostring og hvorfor, og om det å blande idrett og politikk. Vi gidder ikke mer. - Ingen ser ut til å ta det alvorlig. Ja, faktisk ser det ut som om noen leser det heller.

Vi får heller stulle med vårt aleine.

Nye linjer.

Men det vil vi ha sagt, at vi har foretatt endel linjeskifter i det siste, og dem skal vi hamre gjennom på et allmøte om kort

tid. Det blir en liten forsamling, Men den vil omfatte alle m-l-ene som driver idrettspolitik. Der skal AKP's Idrettspolitiske Prinsippprogram vedtas. Uten debatt - med akklamasjon.

Men da våkner kanskje sossene i DPB og fester blikket?

På oppdrag for laget,

Pål

Jon Michelet/Dag Solstad

VERDENSMESTERSKAPET I FOTBALL 1982

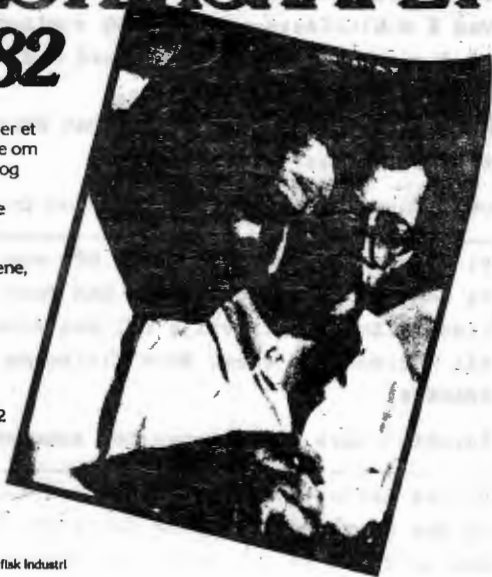
Alle fotballentusiastenes drøm - å få være til stede sjøl under et verdensmesterskap, se verdens beste fotballag kjempe om seieren - den drømmen gikk i oppfyllelse for Jon Michelet og Dag Solstad i Spania i sommer!

I denne boka skildrer de hva de så og opplevde - og gir sine kommentarer, ut fra to ganske forskjellige utgangspunkter når det gjelder synet på fotballen som spill.

Boka er gjennomillustrert med dramatiske bilder fra kampene, og er utstyrt med en fakta-del, som gir alle opplysninger om hvordan fotball-VM 82 utvikla seg.

Et bok for unge og gamle, glødende og nøytrale fotballinteresserte - skrevet av to av Norges beste forfattere.

Verdensmesterskapet i fotball 1982
Innb. 260 s. kr. 148,- SBN 7094-362-2
Utk. nov.

Illustrasjon: Tore Hartvik Kristensen. Seta: Harry Hansen. Trykk: Reprografisk Industri

Kordan går det me'
stodian', kammerat?

TOM SIDE